

DEREK LANDY

Detektiv Kostlivec

ŽEZLO PRASTARÝCH

**Detektív
Kostlivec**

Prečítaj si celú sériu

v správnom poradí:

1. **ŽEZLO PRASTARÝCH**
2. **HRA S OHŇOM**
3. **BEZTVÁRNI**

DEREK LANDY

Detektiv Kostlivec

ŽEZLO PRASTARÝCH

slovart

Copyright © Derek Landy 2007
Cover illustrations © Tom Percival
Cover design © HarperCollins Publishers 2011
Illuminated letters © Tom Percival 2006
Skulduggery Pleasant™ Derek Landy
Translation © Patrick Frank 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-1280-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Derek Landy – Skulduggery Pleasant Series, Book 1,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve
HarperCollins Children's Books, London 2007,
preložil Patrick Frank.
Zodpovedná redaktorka Toňa Revajová
Editor Erik Fazekaš
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2016.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač KASICO, a. s., Bratislava
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Túto knihu venujem svojim rodičom
Johnovi a Barbare.

Otec: Za tvoju bizarne nemennú podporu
a skalopevnú vieru.

Mama: Za výraz, ktorý si mala v tvári,
keď som ti vravel dobré správy.

Vďačím vám absolútne za všetko a... viete...
Je celkom možné, že k vám cítim istú...
povedzme, že náklonnosť.

I

STEPHANIE

Náhla smrť Gordona Edgleyho šokovala všetkých, vrátane jeho samého. V jednej chvíli sedel v pracovni a písal siedme slovo dvadsiatej piatej vety poslednej kapitoly svojej novej knihy *Pršala na nich temnota* a hneď nato bol mŕtvy. *Tragická strata*, mihla sa mu hlavou posledná nejasná myšlienka.

Na pohreb prišla rodina a aj dosť známych, nie však veľa priateľov. Gordon nebol obľúbenou postavou knižného sveta, lebo aj keď sa jeho knihy – príbehy desu, mágie a úžasov – pravidelne dostávali do rebríka najlepšie predávaných titulov, mal neprijemný zvyk len tak urážať ľudí a smiať sa na tom, ako ich to šokuje. Práve na tomto pohrebe však Stephanie Edgleyová prvý raz videla džentlmena v hnedastom kabáte.

Stál v tieni košatého stromu dosť ďaleko od ostatných a napriek teplu mal kabát zapnutý až celkom hore. Cez ústa a nos mal šatku, na očiach ozrutné tmavé okuliare

a Stephanie aj zo svojho miesta na opačnej strane hrobu videla, ako mu spod klobúka so širokou strechou divo trčia neupravené kučeravé vlasy. Nechápala, čo tam robí. Akoby vycítil, že ho sleduje, zvrtol sa a vykročil medzi hroby. O chvíľu zmizol z dohľadu.

Po obrade šla s rodičmi naspäť do strýkovho domu za nahrbeným mostom a cestou kľukatiacou sa cez hustý les. Pred sídlom ich vítala dokorán otvorená vysoká brána. Dom obklopovali rozsiahle pozemky a samotná budova bola až trápne veľká.

V obývačke sa nachádzali tajné dvere zamaskované ako knižnica. Keď bola Stephanie menšia, rada si predstavovala, že o nich nevie nik, ani sám Gordon. Videla v nich tajný východ ako v rozprávkach, ktoré čítala, a vymýšľala si dobrodružstvá o prekliatych domoch a o pašovaných pokladoch. Vždy to mala byť jej tajná chodba a imaginárni gauneri v jej predstavách iba žasli, kam sa mohla tak nečakane podieť. Teraz však našla tajné dvere dokorán. Večne cez ne niekto chodil a ju premohol smútok, že jej vzali tento malý kúsok tajomstva.

Podával sa čaj aj silnejšie nápoje a chuťovky na strieborných podnosoch. Stephanie sledovala, ako si trúčiaci nenápadne obzerajú interiér. Hlavnou témou tlmených rozhovorov bol testament. Gordon nepatril k ľuďom, ktorí vyvolávajú veľké sympatie a vedia ich aj sami prejaviť, takže nik nedokázal odhadnúť, kto zdedí jeho rozsiahly majetok. Stephanie videla chamtivosť, ktorá sa začínala objavovať vo vodnatých očiach druhého otcovho brata, nechutného Fergusa. Ten pomaly prikyvoval, pochmúrne odpovedal na otázky, a keď si myslel, že ho nik nevidí, kradol z domu striebro.

Fergusova žena, ešte nechutnejšia Beryl s ostro rezanou tvárou, sa premieľala pomedzi prítomných, hľadala klebety a pátrala po škandáloch. Jej dcéry sa zo všetkých síl snažili Stephanie ignorovať. Carol a Crystal boli dvojčky, mali pätnásť rokov a po rodičoch zdedili hnusnú povahu. Stephanie mala havranie vlasy, bola vysoká a štíhla, no tieto dve mali vlasy ako mokrá slama, boli územčisté a nosili šaty, ktoré sa im vydúvali na samých nevhodných miestach. Keby nie zelených očí, nik by neuhádol, že môžu byť jej príbuzné. Páčilo sa jej to. Vlastne to bolo jediné, čo sa jej na nich páčilo. Nechala ich, nech trápne zazerajú a trúsia uštipačné poznámky, a šla sa prejsť.

Dlhé chodby strýkovho domu boli lemované množstvom obrazov. Pod nohami mala naleštenú drevenú podlahu a v nose pach stariny. Nepáchlo to tam zatuchlinou, ale... skúsenosťami. Tieto steny a podlahy už zažili všeličo a ona pre ne nebola viac ako letmý závan. Jeden moment tu, druhý dávno preč.

Gordon bol dobrý strýko. Arogantný a nezodpovedný, to áno, ale zároveň aj detinský a neskutočne zábavný, s iskrou v oku a so šibalstvom v pohľade. Všetci ostatní ho brali vážne, Stephanie si však pamätala, ako vedel žmurkať, nenápadne prikyvovať a potmehúdsy sa na ňu usmievať, keď sa nik nepozeral. Už ako malá mu rozumela lepšie ako väčšina ľudí. Páčilo sa jej, aký je múdry a vtipný a ako kašle na to, čo si o ňom myslia iní. Bol to výborný strýko. Naozaj veľa sa od neho naučila.

Vedela, že mama s ním nejaký čas chodila (ona tomu vravela, že jej dvoril), ale keď ju predstavil svojmu mladšiemu bratovi, bola z toho láska na prvý pohľad. Gordon rád frflal, že jemu nikdy nedala viac ako letmý bozk

na líce, no veľkodušne im ustúpil z cesty a spokojne sa pustil do vášnivých románikov s celým radom krásnych žien. Vravieval, že to preňho dopadlo skoro až dobre, no bolo cítiť, že to vníma ako stratu.

Vyšla po schodoch, otvorila dvere jeho pracovne a vošla dnu. Na stenách viseli zarámované obálky jeho bestsellerov a najrôznejšie ocenenia. Jednu kompletne zaberala knižnica plná kníh. Boli v nej životopisy, historické romány, vedecké texty, štúdie o psychológii, ale aj ošúchané lacné brožúrky. Spodná polica obsahovala časopisy, literárne recenzie a štvrťročníky.

Prešla okolo police s prvými vydaniami jeho románov a postavila sa k písaciemu stolu. Pozrela na stoličku, na ktorej zomrel, a snažila sa predstaviť si, ako na nej bezvládne leží. Z myšlienok ju vytrhol hlas jemnejší ako uhladený zamat:

„Aspoň zomrel pri tom, čo robil tak rád.“

Prekvapene sa zvrtila a zistila, že vo dverách stojí ten neznámy z cintorína. Stále mal na sebe kabát, šatku, na očiach slnečné okuliare a pod klobúkom chumáče vlasov. Nezložil si ani rukavice.

„Áno,“ súhlasila, lebo nevedela, čo iné by na to mohla povedať. „Aspoň to.“

„Ty si jedna z jeho neterí, nemám pravdu?“ spýtal sa jej. „Nič nekradneš, do ničoho sa nepokúšaš vlámať, takže asi budeš Stephanie.“ Prikývla a využila to, aby si ho lepšie prezrela. Pre šatku a okuliare mu nebolo vidieť ani kúšтик tváre.

„Boli ste jeho priateľ?“ spýtala sa. Ten neznámy bol vysoký a zrejme aj chudý, hoci to sa kvôli kabátu nedalo celkom odhadnúť.

„Veru bol,“ odvetil a nenápadne pohl hlavou. Až pri tomto pohybe si uvedomila, že celé jeho telo je neprirodzene meravé. „Poznali sme sa dlhé roky. Zoznámili sme sa pred jedným barom v New Yorku, keď som sa tam zastavil. Z jeho knihy sa stal práve bestseller.“

Stephanie sa pokúsila pozrieť cez okuliare, no nedalo sa. Boli čierne ako uhol'. „Aj vy ste spisovateľ?“

„Ja? Nie. Ani by som nevedel, kde začať. Svoje spisovateľské chútky som realizoval cez Gordona.“

„Mali ste spisovateľské chútky?“

„To má azda každý, nie?“

„Neviem. Nepovedala by som.“

„Aha. Tak potom asi budem trocha čudný, však?“

„No...“ zamyslela sa. „Aj viac ako trocha.“

„Gordon o tebe v kuse hovoril. Rád sa vychvaľoval svojou malou neterou. Tvoj strýko bol charakterný človek. Zdá sa, že aj ty si.“

„Rozprávate, akoby ste ma poznali.“

„Silná vôľa, inteligencia, podrezaný jazyk, neznáša hlupákov... Nikoho ti to nepripomína?“

„Áno. Gordona.“

„Zaujímavé,“ vyhlásil neznámy. „Lebo on presne takto opisoval teba.“ Prsty v rukavici mu vkĺzli pod kabát a vytiahli odtiaľ bohatu zdobenú vreckovú hodinky na jemnej zlatej retiazke.

„Veľa šťastia vo všetkom, čo sa rozhodneš spraviť so svojím životom.“

„Ďakujem,“ odvetila s mierne hlúpym pocitom. „Aj vám.“

Myslela si, že sa usmial, hoci mu nevidela ústa. Zvrhol sa a nechal ju tam samu. Nedokázala odtrhnúť zrak

od miesta, na ktorom ešte pred chvíľou stál. Kto to je? Ani sa ho nespýtala na meno.

Rýchlo vyzrela do chodby. Uvažovala, ako mohol tak rýchlo zmiznúť. Zbehla po schodoch do veľkej haly, nikde ho však nevidela. Veľké vstupné dvere otvorila práve vo chvíli, keď na cestu od domu odbočilo čierne auto. Sledovala, ako odchádza, a aj potom ešte chvíľu ostala stáť vo dverách. K príbuzným v obývačke sa vrátila práve vo chvíli, keď si Fergus strkal do náprsného vrečka strieborný popolník.

TESTAMENT

Edgleyovci viedli v podstate celkom monotónny život. Mama robila v banke a otec vlastnil stavebnú firmu. Stephanie nemala súrodencov a všetci spolu vychádzali priateľsky a bezproblémovo. Čosi jej však neprestajne nahováralo, že v živote by malo byť aj niečo viac, ako len toto – ako pokojné nažívanie v malom prístavnom mestečku Haggard. Akurát nevedela prísť na to, čo to má byť.

Mala za sebou prvý rok na novej škole a tešila sa na letné prázdniny. Nemala školu rada. Ťažko sa jej vychádzalo so spolužiakmi – nie preto, že by neboli milí, ale jedno-ducho s nimi nemala nič spoločné. No a učiteľky priam neznášala. Nepáčilo sa jej, ako sa dožadujú úcty, ktorú si ničím nezaslúžili. Nemala problém robiť, čo sa jej prikáže, pokiaľ jej niekto jasne vysvetlí prečo.

Cez prázdniny pomáhala otcovi – prijímala telefonáty a triedila papiere v kancelárii. Jeho sekretárka Gladys sa po siedmich rokoch rozhodla, že má stavebníctva plné zuby

a chce skúsiť šťastie v pouličnom umeleckom remesle. Stephanie trocha vyvádzalo z miery, keď ju stretla na ulici. Táto štyridsaťtiročná žena predvádza tanečnú interpretáciu Fausta. Gladys si na to vyrobila kostým, ktorý podľa jej slov symbolizuje Faustov vnútorný zápas, a odmietala chodiť von v čomkoľvek inom. Stephanie sa snažila aspoň vyhnúť jej pohľadu.

Keď práve nepomáhala v kancelárii, kúpala sa dolu na pláži alebo doma za zamknutými dverami počúvala hudbu. Práve si vo svojej izbe dávala nabíjať mobil, keď na dvere zaklopala mama. Stále mala na sebe smútočné šaty z pohrebu, no Stephanie sa už dve minúty po návrate domov prezliekla do džínsov a tenisiek a dlhé čierne vlasy si uviazala do chvosta.

„Volal nám Gordonov právnik,“ oznámila jej mama trocha prekvapene. „Máme sa dostaviť na čítanie závetu.“

„Aha,“ zareagovala Stephanie. „Čo nám asi odkázal?“

„To sa dozvieme zajtra. Aj ty. Ideš tam s nami.“

„Prečo?“ spýtala sa Stephanie zamračene.

„Tvoje meno je na zozname pozvaných. Zatiaľ neviem nič viac. Odchádzame o desiatej.“

„Dopoludnia by som mala pomáhať ockovi.“

„Zavolal Gladys, aby ťa na pár hodín zastúpila. Nebola proti, ak si pritom na sebe môže nechať ten kostým búrkeho orieška.“

Na druhý deň šli za právnikom až o štvrt' na jedenásť. Pätnásťminútové meškanie spôsobil otec, ktorý nikdy nepochyboval na dochvilnosť. Potuloval sa po dome, akoby na čosi zabudol a teraz len čaká, kedy sa mu to vybaví. Keď mu mama pripomínala, že sa má ponáhľať, s úsmevom prikyvoval a vravel „Samozrejme, drahá“, no tesne pred tým,

ako k nim mal nastúpiť do auta, zase niekam odišiel ako námesačný.

„Robí to naschvál,“ vyhlásila mama, keď sedeli v aute a mali už aj zapnuté pásy. Spoločne sledovali, ako sa objavuje vo dverách, naťahuje si sako, strká košeľu do nohavíc, vychádza von a zase sa zastavuje.

„Vyzerá, akoby sa chystal kýchnuť,“ poznamenala Stephanie.

„Nie,“ opravila ju mama. „Len premýšľa.“ Vystrčila hlavu z okna. „Čo je zase, Desmond?“

Zmätené sa na ňu pozrel. „Mám pocit, že som niečo zabudol.“

Stephanie sa predklonila na zadnom sedadle, pozrela sa naňho a čosi povedala mame, ktorá opäť vystrčila hlavu z okna. „Kde máš topánky, drahý?“

Pozrel si na ponožky – jednu hnedú, druhú tmavomodrú – a jeho zastretý výraz sa rozjasnil. S víťazoslávnym gestom zmizol v dome.

„Ach, jaj,“ pokrútila mama hlavou. „Vieš, že raz stratil nákupné centrum?“

„Čože stratil?“

„Nikdy ti o tom nerozprával? Bola to jeho prvá veľká zákazka. Jeho firma odvieďla vynikajúcu prácu a on viezol klientov, nech to vidia na vlastné oči, no zabudol, kde to postavili. Takmer hodinu jazdil hore-dolu, kým nezazrel niečo, na čo si spomína. Možno je supertalentovaný inžinier, ale prisahám, že má pamäť ako hojdací koník. Presný opak Gordona.“

„Veľmi sa na seba nepodobali, čo?“

Mama sa usmiala. „Nebolo to vždy také. Kedysi všetko robili spolu. Boli nerozlučná trojica.“

„To vážne? Aj Fergus?“

„Aj Fergus. Ich cesty sa rozišli, až keď zomrela stará mama. Gordon sa začal spolčovať s podivnými typmi.“

„V čom boli podivní?“

„No... Možno sa to nám len zdalo,“ zasmiala sa ticho mama. „Otec robieval stavebnú firmu, ja som bola na vysokej a obaja sme boli... dá sa povedať, že normálni. Gordon sa snažil byť iný a jeho kamaráti nás tak trochu desili. Nikdy sme nevedeli, čo robia, ale nebolo to nič...“

„Normálne?“

„Presne tak. Najväčšmi desili otca.“

„Prečo?“

Otec vyšiel z domu, tentoraz v topánkach, a zavrel za sebou dvere.

„Myslím, že sa podobal na Gordona viac, ako chcel prezradiť ostatným,“ odvetila mama ticho, kým nastúpil.

„Fajn,“ vyhlásil hrdlo. „Som pripravený.“

Pozreli sa naňho a on si sám prikývol. Zjavne bol na seba pyšný. Pripútal sa a otočil kľúčikom v zapalovaní. Motor s vrčaním naskočil. Stephanie zakývala Jasperovi, osemročnému chalanovi s nešťastnými ušami, otec vycúval na cestu, zaradil rýchlosť a vyrazil. Takmer pritom trafil smetník.

Cesta k právnikovi im zabrala takmer hodinu. Dorazili s dvadsaťminútovým meškaním. Odviedli ich po rozvzganých schodoch do malej kancelárie, v ktorej bolo priveľmi dusno na to, aby sa tam ktokoľvek cítil príjemne, ale zato mala veľké okno s nádherným výhľadom na neomietnutú stenu na druhej strane ulice. Fergus a Beryl tam už boli. Nespokojnosť s vynúteným čakaním dávali najavo zamračenými tvármi a veľavravným pozeraním

na hodinky. Stephanini rodičia sa posadili do voľných kresiel a Stephanie sa postavila za nich. Právnik si ich premeral spoza prasknutých okuliarov.

„Môžeme už začať?“ zavrčala Beryl.

Drobný právnik Fedgewick s postavou ako spotená kolárská guľa sa pokúsil o úsmev. „Ešte stále čakáme na jedného pozvaného,“ povedal a Fergus nešťastne vyvalil oči.

„Na koho?“ spýtal sa naliehavo. „Nik iný tu už nemá čo robiť! Gordon nemal ďalších súrodencov. Kto to je? Azda nie nejaká charita. Charitám som nikdy neveril. Večne od človeka niečo chcú.“

„Nie, nejde o charitu,“ upokojoval ho Fedgewick. „Vravel však, že sa možno trocha omešká.“

„Kto to vravel?“ opýtal sa Stephanin otec a právnik sa pozrel do otvoreného spisu.

„Má veľmi nezvyčajné meno,“ odvetil. „Ešte má prísť pán Kolohnát Lahoda.“

„A to je už kto, prepána?“ vyštekla Beryl podráždene. „Znie to ako... ako... Fergus, ako to znie?“

„Znie to divne,“ odvetil Fergus a zagánil na právnika. „Nie je to nejaký čudný patrón, však?“

„To naozaj neviem posúdiť,“ odvetil Fedgewick. Jeho zúfalý pokus o úsmev sa rýchlo rozplynul pod zúrivými pohľadmi Fergusa a Beryl. „Ale určite už každú chvíľu príde.“

Fergus sa zamračil a prižmúril prasacie očka, ako sa len dalo. „Ako si tým môžete byť istý?“

Fedgewick jachtal, nevedel mu dať žiadnu poriadnu odpoveď, vtom sa však otvorili dvere a do miestnosti vošiel muž v hnedastom kabáte.

„Prepáčte, že meškám,“ povedal a zavrel za sebou dvere. „Bohužiaľ, nedalo sa s tým nič robiť.“

Všetci přítomní sa naňho uprene pozreli. Zízali na jeho šatku, rukavice, slnečné okuliare a divé chumáče vlasov. Vonku bol nádherný deň. Rozhodne nepanovalo počasie, v ktorom by sa niekto takto zahaloval. Stephanie sa lepšie prizrela jeho vlasom. Takto zblízka už ani nevyzerali ako pravé.

Právnik si odkašľal. „Ehm... pán Kolohnát Lahoda?“

„K vašim službám,“ odvetil muž. Stephanie by ten hlas dokázala počúvať hoci aj celý deň. Mama sa naňho neisto usmievala, otec si ho prezeral s nedôverou, akú uňho ešte nikdy nezažila. Po chvíli sa však aj jeho výraz zmenil. Zdvorilo kývol na pozdrav a obrátil pozornosť na Fedgewicka. Fergus a Beryl zízali ďalej.

„Máte niečo s tvárou?“ spýtala sa Beryl.

Fedgewick opäť zdvorilo zakašľal. „Dobre, sme tu všetci, takže môžeme prejsť k veci. Výborné. Vynikajúce. Danou vecou je, samozrejme, posledná vôľa Gordona Edgleyho, naposledy revidovaná takmer pred rokom. Gordon je mojím klientom už dvadsať rokov a za ten čas sme sa dobre spoznali, takže mi dovoľte vyjadriť vám ako jeho príbuzným a priateľom hlbokú, najhlbšiu...“

„Áno, áno, áno,“ skočil mu do reči Fergus a ešte aj zamával rukou. „Nemohli by sme túto časť preskočiť? Kto dostane dom? Komu pripadne letné sídlo?“

„A komu úspory?“ dodala Beryl a dychtivo sa naklonila k právnikovi.

„A tantiémy,“ pokračoval Fergus. „Kto dostane tantiémy za jeho knihy?“

Stephanie fľochla kútikom oka po Kolohnátovi Lahodovi. Opieral sa chrbtom o zadnú stenu a hľadel na právnika. Aspoň sa zdalo, že hľadá práve naňho. Naisto sa to

nedalo povedať, lebo cez čierne okuliare nebolo nič vidieť. Obrátila zrak naspäť k Fedgewickovi, ktorý vybral zo spisu jeden dokument a chystal sa ho prečítať.

„Bratovi Fergusovi a jeho nádhernej žene Beryl,“ začal a Stephanie mala čo robiť, aby potlačila úškrn, „nechávam svoje auto, čln a jeden dar.“

Fergus a Beryl zaskočene žmurkali. „Auto?“ zvolal Fergus. „Čln? Prečo by mi nechával čln?“

„Nenávidíš vodu,“ pripojila sa Beryl s čoraz silnejším hnevom. „Mášorskú chorobu.“

„Veru tak, mám,“ zavrčal jej manžel. „A on to vedel!“

„A auto už máme!“ jedovala sa Beryl.

„A auto už máme!“ zopakoval po nej hlúpo.

Beryl sa tak posúvala dopredu, že už bola takmer na písacom stole. „Ten dar,“ vrčala zlovestne, „to sú jeho úspory?“

Fedgewick nervózne zakašľal, vybral zo zásuvky v stole malú škatuľku a posunul ju k nim. Pozreli sa na ňu. Znova sa na ňu pozreli. Obaja po nej chňapli naraz a Stephanie sa bavila na tom, ako si plieskajú po rukách, kým ju napokon Beryl nezdrapila a neotvorila.

„Čo to je?“ spýtal sa Fergus chabo. „Kľúč od bezpečnostnej schránky v banke? Číslo účtu? Je to... čo? Žena moja, čo to je?“

Beryl sa z tváre vytratila všetka farba a ruky sa jej roztriasli. Silene zažmurkala, aby potlačila slzy, a ukázala škatuľku ostatným. Na jemnej výstelke v nej ležala brošňa veľká ako podložka pod pohár. Fergus na ňu vyvalil oči.

„Nie sú na nej ani žiadne drahokamy,“ povedala Beryl priškrteným hlasom. Fergus otvoril ústa ako prevrapená ryba a obrátil sa k Fedgewickovi.

„Čo ešte dostaneme?“ spýtal sa v panike.

Fedgewick sa znova pokúsil usmiať. „Ehm... bratskú lásku?“

Stephanie začula prenikavý kvikot. Chvíľu jej trvalo, kým pochopila, že ho vydáva Beryl. Fedgewick obrátil pozornosť na testament, aby nemusel znášať zdesené pohľady Fergusu a jeho ženy.

„Drahému priateľovi Kolohnátovi Lahodovi odkazujem nasledujúcu radu: Tvoja cesta patrí len tebe a ja nemám v úmysle odrádzať ťa od nej, najväčší nepriateľ sa však niekedy skrýva v nás samých a najťažší zápas je s temnotou v našom vnútri. Blíži sa búrka. Bezpečný prístav je pred nami niekedy skrytý a niekedy ho máme rovnako pred nosom.“

Stephanie sa spolu s ostatnými zahľadela na pána Lahodu. Vedela, že je na ňom čosi divné. Cítila to, odkedy ho prvý raz videla. Vyžarovalo z neho čosi exotické, tajomné, nebezpečné. Teraz sklonil hlavu ešte o niečo viac, to však bola jediná reakcia na právnikove slová. Nijako sa nepokúsil vysvetliť, čo ten Gordonov odkaz znamená.

Fergus potľapkal manželku po kolene. „Vidíš, Beryl? Auto, čln, brošňa – nie je to až také zlé. Mohli sme skončiť aj s nejakou sprostou radou.“

„Zavri už zobák, dobre?!“ oborila sa naňho tak prudko, až sa od nej mimovoľne odtiahol.

Fedgewick čítal ďalej: „Druhému bratovi Desmondovi, šťastlivcovi našej rodiny, zanechávam jeho manželku. Myslím, že sa mu bude páčiť.“ Stephanie videla, ako sa rodičia so smutným úsmevom chytili za ruku. „Takže teraz, keď si mi úspešne vyfúkol frajerku, sa s ňou možno vyberieš do môjho letného sídla vo Francúzsku, ktoré vám obidvom zanechávam.“

„Oni dostanú letné sídlo?“ zakvílila Beryl a vyskočila na nohy.

„Beryl,“ snažil sa ju zastaviť manžel, „prosím ťa...“

„Vieš, akú má to sídlo cenu?“ pokračovala s výrazom, akoby sa chystala vrhnúť na Stephaniných rodičov. „My dostaneme brošnu... a oni letné sídlo? Veď sú len traja! My máme Carol a Crystal! Je nás viac! Zišlo by sa nám viac miesta! Čím si letné sídlo zaslúžili oni?!“ Zúrivo k nim šuchla škatuľku s brošňou. „Vymeňte sa s nami!“

„Pani Edgleyová, sadnite si, prosím. Inak nemôžeme pokračovať,“ požiadal ju Fedgewick. Ešte chvíľu zazerala na všetkých naokolo, napokon ho však poslúchla.

„Ďakujem,“ povedal, akoby chcel dať najavo, že na dnes už zažil vzrušenia viac než dosť. Oblizol si pery, napravil si okuliare a znova sa pustil do čítania. „Ak v živote niečo ľutujem, tak to, že nemám deti. Sú chvíle, keď sa pozerám na Fergusa s Beryl a hovorím si, že to je vlastne šťastie, inokedy mi z toho však puká srdce. Preto sa napokon obraciam k Stephanie.“

Stephanie vytreštila oči. Čo? Vari aj ona niečo dostane? Nestačilo, že rodičom pripadlo letné sídlo vo Francúzsku?

Fedgewick čítal ďalej: „Svet je väčší, ako si myslíš, a desivejší, ako si vieš predstaviť. Jedinou ozajstnou hodnotou v živote je byť úprimná sama k sebe a jediným ozajstným cieľom je zistiť, kto v skutočnosti si.“

Cítila, ako na ňu Fergus so ženou zazerajú. Zo všetkých síl sa snažila nevšimáť si ich.

„Ži tak, aby boli na teba tvoji rodičia hrdí a aby sa tešili, že s tebou žijú pod jednou strechou, lebo ti zanechám všetok svoj hnutelný aj nehnuteľný majetok, aktíva

a tantiémy. Pripadnú ti v deň osemnástych narodenín. Rád by som využil túto príležitosť aj na to, aby som vám povedal, že vás mám rád. Mám vás rád všetkých, dokonca aj tých, ktorých nemám bohvieako v láske. Tým myslím, teba, Beryl.“

Fedgewick si zložil okuliare a zdvihol zrak.

Stephanie si uvedomila, že všetci pozerajú iba na ňu, a že netuší, čo by mala povedať. Fergus už zase predvádzal zaskočenú rybu, Beryl na ňu ukazovala dlhým kostnatým prstom a márne sa pokúšala niečo povedať. Rodičia na ňu hľadeli s vyrazeným dychom. Iba Kolohnát Lahoda sa zmohol na to, aby prešiel k nej a jemne ju chytil za rameno.

„Gratulujem,“ povedal a vykročil k dverám. Len čo sa za ním zavreli, Beryl sa konečne zmohla na slovo.

„JEJ?“ zvrieskla. „JEJ?!“